

Sütő Fanni

Round-robin novella

(részlet)

Nem tudtam, mennyi ideje rohantam vakon az indokínai őserdő mélyzöld sötétjében, ahogy azt sem, hogy páni félelmemben hova keveredtem. A dzsungel párás levegője az arcomra tapadt, akár egy nedves, fullasztó lepedő, a szívverésem olyan hangosan dübörgött a fülemben, hogy alig hallottam a dobok, gyilkos puffanását. Botladozó lábamnak minduntalan gáncsot vetettek a nyirkos aljnövényzetből előtűremkedő, hosszú gyökerek, úgy kaptak utánam, mint mohó csontváz ujjak, melyekről a húst már régen lemarta az idő. Fogalmam sem volt, hogy sikerült-e magam mögött hagynom az üldözőimet.

Gúnyos, szaggató kacagást hallottam a fejem fölül; felismertem a hangot, találkoztam már vele egy halbűzös kikötőben. Nem kellett felemelnem a fejem, mert éreztem, ahogy a torz vörös test egy liánon hintázva figyelni szenvtelenül küszködésem. Lángolt a testem, különös láz emésztett, a félelem és a trópusi levegőben terjedő mételyező miazmák ártó keveréke. A pánik és a túlélési ösztön utolsó maradványa mozgatta tagjaimat, éreztem, ha nem sikerül hamarosan búvóhelyet találnom, ahol meghúzhatnám magam, s ahol a tetszhalott merevségével kivárhatnám, hogy az üldözőim feladják a keresésem, akkor akár le is fekhettek a sárba, és várhatom a lappangva, de feltartozhatatlanul közeledő végzetet.

Dobok ritmusos rángatózása, levelek nyálkás surrogása és az égő hús szaga, amelybe nyomasztó idegen elem vegyült. Egyszerre volt édesen vonzó és dögletes, akár a ragadozó virágok halálos csapdát rejtő illata.

Hajszálon múlt, hogy túléltem, és nem úgy végeztem, mint Anatole, akinek szája döbbsent, néma sikolyra nyílt, amikor egyszerre legalább egy tucatnyi éjfékete penge vágott húsába. Az ébenfekete totem és a magas fák fölényes némaságban álltak körbe a jelenetet, a halálmaszkos alakok ijesztően összehangolt mozdulatait, vastag törzseik közt visszhangzott társam haláltusája. Anatole hátborzongatóan üvöltött még percekkel azután is, hogy a teste élettelenül csuklott össze, én pedig menekültem, ahogy csak bírtam. Az elmémbe visszhangzó haláltusába a vörös törpe kísértő kacaja vegyült. Az egész testem lüktetett, amikor belém hasított, hogy bajtársaim mind áldozatul estek önmaguk és kormányunk mohóságának és a természetfeletti erők átkozott machinációjának; én maradtam egyedül életben.

Az expedíciónkban én voltam a legfiatalabb. Franciaország legenda-áztatta nyugati részén nőttem fel, Bretagne és Normandia határán, ahol az öregek még mesélnek a fiataloknak, és az elnyúló árnyak között bizonyos estéken a túlvilág küldöttei lapulnak. Magammal hoztam őseim hagyatékát, a babonákat és legendákat, amik gyermekkorom éve alatt ivódtak belém nagyapám meséivel. A többiek mind nagyvárosokból jöttek, a romlott nőket virágzó Párizsból, a halszagú Marseille-ből vagy a borban hentergő Bordeaux-ból. Kigúnyoltak, mert nem csak azt hittem, amit láttam.

Azért küldtek minket az őserdő szívébe, hogy feltérképezzük a sűrű vadon egyik eddig ismeretlen szegletét; kósza hírek keringtek bizonyos tudományos és befektetői körökben arról, hogy a dzsungel mélyén elszigetelt népcsoport él, amit eddig a politikai és gazdasági érdekek nem hajtottak rabigába. Egyes feltételezések és a környező települések bennszülötteitől származó beszámolók alapján feltételezhető volt, hogy az eddig ismeretlen kolónia közelében olyan nyersanyaglelőhely található, aminek ismeretlen eredetű és

összetételű érce a megfelelő bányászati és finomítói technológiák használatával értékes fémmé alakítható át. Egy olyan ötvözet, ami szívósabb minden ismert anyagnál; csak idő kérdése volt mikor fog valamelyik gazdasági nagyhatalom lecsapni a kínálkozó lehetőségre. A kormány mindent megtett volna azért, hogy ez a forrás francia kezekbe kerüljön, és ne a kotnyeles angolokéba vagy más hasonlóan kapzsi nemzetébe. Csapatunk elképesztő anyagi támogatással, de a legnagyobb titokban indult útnak.

Vitorlabontásunk előtti éjszaka a kikötő leghírhedtebb, sörlucskos, részeg gajdolástól hangos ivójában a Kilencfarkú Macskában mulattuk az estét, és az elfogyasztott tetemes mennyiségű olcsó sör rövid időn belül elérte hatását, bizonytalan léptekkel támolyogtam ki a csillagtalan éjszakába, hogy könnyítsek magamon.

Akkor láttam meg a kikötő ködlepte dokkjai közt újra *nain rouge*-t, a kárhozat vörös törpéjét, mely mindig a vész nyomában jár, s ott szeret tanyázni, ahol tragédiát és vérontást remél gonoszszággal bélelt sötét lelke. Nagypám mesélt arról, hogy az egyik csatában, ahol az őslakosok lemészároltak vagy hatvan brit katonát, a vörös törpe megjelent, és vad örömtáncot járt a felkoncolt tetemekon, miközben tehénbőgéshez hasonló hangot hallatott. Most egy korhadozó bárka oldalához lapult, s először úgy tűnt a sóízű ködön keresztül, hogy csak egy különösen ocsmány csavargó talált menedéket éjszakára a tákolmány szélárnyékában, de a jelenés rám emelte vörösben szikrázó szemét, és rothadó fogakkal teli vigyort villantott felém. Majd rosszállóan megcsóválta torz fejét, s gacsos mutatóujját ingatta, mintha éppen egy gyereket dorgálna meg, aki összetörte értékes vérrel teli palackjait.

“A halál a nyomodban jár, mon petit agneau perdu.”

Hangjában gusztustalan, kaján vidámság gurgulázott.

Társaim természetesen csak legyintettek, amikor részegen dadogva, magam sem tudom miért elmeséltem nekik a találkozást, szörnyű emlékek sebeit tépte fel a látomás, bolondnak neveztek, nevettek rajtam, amiért magammal hoztam a rég elfelejtett végzetemet és ostoba babonáimat. Kigúnyoltak, amikor egyre ingerültebben győzködtem őket arról, hogy a körülöttünk lévő világ sötét titkokat rejt, de a túlságosan praktikussá és racionálissá formált elméjük nem képes felfogni őseink hagyatékának jelentőségét. A vita odáig fajult, hogy Anatole kést rántott és felbőszülten akart rám rontani, két társunknak kellett lefognia és újabb adag savanyú bort a torkába erőltetni, hogy ne mártsa belém bajonettét. Most már tudom, hogy sok szenvedéstől mentett volna meg, ha nem fogják le, és utolsó csepp véretem is a Macska koromfekete padlója szívhatta volna magába.

Másnap kihajóztunk, hogy a világ egy távoli pontján szerezzünk gazdagságot és dicsőséget országunknak.

Az ősvadon minden sejtje összeesküdött ellenem, ki akart vetni magából, mint idegen anyagot. A zöld ezer árnyalata összemosódott a szemem előtt, bakancsom sáros, izmós cuppogása gyomorforogatóan visszhangzott, az erdő milliányi férges és rovarja szívta véretem csupasz bőrömmön keresztül, a liánok és gyökerek mérges kígyóként tekeregtek a lábam körül. Amikor a végkimerülés határán rábukkantam az ébenfa földből kiálló embernyi gyökerei alatt tátongó sötét nyílásra, gondolkodás nélkül másztam a koromsötét üregbe, majd kapkodva húztam óriáspáfrányokat és a fáról lelógó indákat a nyílás elé. Csak később, amikor a sötétben sok lábú, szelvényes testű rovarok futkároztak a testemen, és a megmagyarázhatatlan eredetű kaparászás egyre hangosabb lett, csak akkor jutott eszembe, hogy talán nem is a vakszerencse műve volt, hogy rátaláltam búvóhelyemre, hanem ők akarták így. Úgy terelték a lépteimet, úgy úztek végig ezen a pokoli édenkertben, hogy pontosan ott lyukadjak ki, ahol a terveik szerint lennem kellett. Ő akarta így.

A nedves homályban cseppfolyóssá vált az idő, lázam némiképp alábbhagyott, de a rettegés vadul lüktetett az ereimben. Remegő lábakkal, kétségbeesetten küzdöttem magam egyre lejjebb az üregbe tolaikodó ébenfa-gyökerekbe kapaszkodva, amikor is a járat kiszélesedett, és lábamat felhúzza, gyermeki pózban küszködve fordultam meg, hogy most már fejjel előre vonszoljam magam, fegyveremet előretartva az egyre bűzősebb nyálkás sötétségbe.

A vastag gyökértapéta hamis biztonságérzetbe ringatott, mert tudtam, hogy sarokba szorított vadállat vagyok. Az üreg sötétjét csak néhol törte meg egy-egy felülről, a bejárat felől a mélybe óvakodó fénypászma, de ez a remegő napvilág gonosz játékot űzött velem. Göcsörtös karmokká változtatta a gyökereket, boszorkányok csecsemőkbe mélyedő ujjaivá; egyre rémisztőbb tévképzetek törtek rám az árnyak lidércnyomásos táncától. Ahogy beljebb haladtam idővel ez a külső fényforrás elmaradt, viszont egyre sűrűbb lett a gyökérzetén élőködő, kísérteties fényben derengő zuzmóféle, ami véletlenszerűségében újabb hátborzongató mintákat rajzolt az üreg falára. Kis idő múlva a járat annyira kiszélesedett, hogy már négykézláb mászhattam tovább, azonban hamarosan nem volt hová előre törni; a járat véget ért, én pedig kétségbeesetten forgolódtam körbe a zuzmók sápadt fényében. Csapdába estem. A levegő ritkábbnak tűnt, nehezebben lélegeztem, mint odakint a nyomasztó, párás, pollen-tengerben. Az ájulás, az álom és ébrenlét határán lebegtem, a derengő sötétben pedig megelevenedni látszottak gyermekkorom rémtörténetei. A valóság és képzelet ingoványos határvidékén jártam, egyszerre voltam a terebélyes fa gyökerei alatt meghúzódó klausztróf járatokban, és rég nem látott otthonom gyenge paráztól megvilágított konyhájában. A föld rázkódni kezdett a lábam alatt, én is remegtem egész testemben a rettegés és e földöntúli hidegletés keverékével. Emlékeim közt visszahangzott nagyapám éteri hangja, ahogy a tűz árnyékától festett arcával a vidékünkön kóborló veszedelmes lényekről mesélt, én pedig csillogó szemmel ittam szavait, akkor is, ha félelemmel töltöttek el. A feszült várakozással teli pillanatot súlyos koppanás törte meg, majd két másik követte; egyszerű, de végzetes hang, mint a lesújtó balta puffanása vagy a tengerbe dobott holtest zuhanása.

A három koppantás megisméltődött, de ezúttal egy rekedt sutogás is belevegyült, a hang mögülelem jött, a sápadt gyökerekkel és zuzmókkal átszótt tömör földfalból.

„Kelj fel, Julien, eljött az idő!”